

Op 3 september 2005 vertrokken we weer naar Kreta voor een welverdiende vakantie. Nu een keer vanaf Brussel, Zaventem, en dan eerst naar Athene. We wilden dit jaar ook naar Nafplion op het vaste land. We zouden vliegen om 6.40 in de ochtend en onze zoon wilde ons wel wegbrengen, maar omdat hij ook moest werken zouden we wel veel te vroeg op het vliegveld zijn. Dit vonden wij geen probleem, we amuseerden ons wel. Om 1.15 uur stapten we uit bij vliegveld Zaventem in Brussel, een heel klein vliegveld, vergeleken bij Schiphol en Düsseldorf.

Vliegveld met bijzondere expositie

Het was erg rustig op het vliegveld, een paar passagiers lagen te slapen op banken, stoelen of op de vloer. Anderen zaten te lezen en op de 1^e verdieping zaten een aantal mensen in het enige restaurantje dat open was. We hebben even een kop koffie gedronken en hierna de expositie over planten en hun geneeskracht bewonderd. Deze expositie was ingericht in een groot aantal vitrinekasten over de hele 1^e verdieping en wij vonden het een mooie expositie en een geweldig idee om dit op deze plek te doen. Ook was er een foto-expositie over de vele kunstwerken die het vliegveld in de loop der jaren heeft aangeschaft. Deze kunstwerken stonden verspreid over de vele ruimtes en gangen opgesteld. Wij waren onder de indruk hiervan en vonden dat dit kleine vliegveld hierin toch wel groot was.

Wij zouden vliegen met Virgin-express en onze vlucht stond gepland om 06.40 uur. Om 3.00 uur werd het wat drukker in de vertrekhal, want de eerste vluchten stonden gepland om 5.00 uur en 2 uur van te voren kon je inchecken. Ik had de tickets via internet besteld en het bewijs uitgeprint. Ook de stoelnummers hadden we uitgezocht (met extra beenruimte). Alle gegevens klopten en al snel kregen we onze instapkaarten. Onze rugzakken waren net als voorgaande jaren erg licht: 15 en 10 kilo.

Controle van handbagage

En toen nog even langs de handbagage-controle en ja hoor... Arno was weer de pineut. Het detectiepoortje ging af terwijl hij zijn riem had afgedaan en zijn portemonnee en mobieltje keurig in het mandje had gelegd. Met witte handschoenen aan werd Arno vervolgens gefouilleerd, maar men vond niets. Hierna ging men met een detector langs zijn lichaam en op de plekken waar metalen nestels en knopen op zijn kleding zaten begon het apparaat te piepen, maar dit was geen probleem.

De boosdoener bleek een euromuntstuk in een van de vele broekzakken te zijn. De detectiepoortjes stonden erg gevoelig afgesteld. Men was ook erg streng: je mocht absoluut geen scherpe dingen in je handbagage hebben en ook wandelstokken mochten niet mee het vliegtuig in.

Waar is de nooduitgang

We zaten op stoelen 4a en 4b. De passagier die naast ons zat ging verhuizen naar de 1^e rij, dus we hadden lekker de ruimte. We vertrokken keurig op tijd en hebben erg gelachen om een van de stewardessen. Zij vertelde dat volgens de veiligheidsvoorschriften de passagiers op de 1^e rij geen tassen bij hun voeten mochten neerzetten, dit was nl. een nooduitgang. Arno maakte de opmerking dat er vandaag toch niets bijzonders ging gebeuren. De stewardess antwoordde dat zij dit jammer vond, want zij had zich nu net zo goed voorbereid.

“Maar, ja”, zei ze, “We zullen het wel zien en als er wat gebeurt zitten we toch allemaal in het zelfde schuitje”.

We waren al eens eerder naar Athene gevlogen, vanaf Düsseldorf, maar nu vanaf Brussel vloog het vliegtuig een andere route. Na de Alpen vlogen we niet over land, maar boven de Middellandse Zee naar Athene. Ik heb heel veel blauwe zee, nog meer blauwe lucht en een paar bootjes gezien en weinig land, maar heb niettemin genooooooooooooooten van mijn plekje bij het raam.

boven Athene

We vlogen nog maar net boven het vaste land van Griekenland toen de landing al begon, erg langzaam. Ik had zo veel pijn in mijn oren. Ook enkele kinderen huilden van de pijn. Ik voelde met ze mee.

We hadden een mooi uitzicht op Athene. Ook veel andere passagiers waren zo'n landing niet gewend. Opmerkingen als: de piloot had zijn diploma nog niet of hij wilde eens iets anders proberen waren niet van de lucht.

We landden keurig op tijd (11.00 uur) en al binnen 15 minuten had ik mijn rugzak. Die van Arno kwam een behoorlijke tijd later tevoorschijn.

Het busstation in Athene

Toen we bij de bushalte kwamen was de bus naar busstation “Terminal A.Kissifoustraat” net vertrokken. Na een half uur kwam de volgende bus, die al snel volstroomde met voornamelijk Grieken die terug kwamen van vakantie in Amerika met ontzettend veel, grote koffers. Na een rit van een half uur stapten we uit bij terminal A en kochten we kaartjes voor de bus naar Nafplion. Deze bus zou om 13.30 uur vertrekken, dus hadden we nog tijd voor een heerlijk kaasbroodje. Het was bewolkt weer, erg benauwd, vies, plakkerig en ontzettend druk in Athene.

wachten op de bus naar Nafplion

busreis van Athene naar Nafplion

Toen de bus aankwam gingen onze rugzakken onderin de bagageruimte en konden we gaan zitten op stoelnummers 11 en 12, voor in de bus met een mooi uitzicht. Het was een

prachtige rit over The New Road. Alleen jammer dat we zo snel over het kanaal van Corinthië reden, we hebben het kanaal nauwelijks gezien, laat staan dat ik een foto heb kunnen maken.

Op zoek naar een kamer

Twee uur later waren we in Nafplion, de allereerste hoofdstad van Griekenland, met een schitterend oud centrum. We hadden een paar adressen op internet gevonden waar ze kamers verhuurden en gingen op zoek naar de straten.

Bij de eerste hadden ze geen kamer voor ons (hadden we maar moeten reserveren en ons Creditcard nummer via e-mail op moeten geven). Ook bij twee andere adressen hadden ze geen of erg dure kamers. Arno is toen een trap met heel veel treden opgelopen en ik bleef (moe) onderaan de trap zitten en wachtte geduldig op de dingen die gingen gebeuren. Na ruim een half uur kwam Arno (zonder rugzak) terug: hij had een kamer gevonden. Hij zou mijn rugzak wel dragen en daar was ik blij om, want we moesten ruim 100 treden omhoog voordat we bij onze kamer waren.

Mooi uitzicht over de daken van Nafplion

Arno had een kamer gevonden bij Dimitri Bekas, een vriendelijke man, die een kamer voor ons had die hij vrijwel nooit verhuurde, omdat er alleen maar een tweepersoonsbed en een tafel in stonden. Voor ons was dit genoeg. De badkamer en toilet bevonden zich op de gang en we moesten die delen met de toeristen van de andere 2 kamers op de gang. Ook mochten we de koelkast op de gang gebruiken en het serviesgoed en de lectuur in het kastje naast de koelkast. We waren meer dan tevreden en vooral het supergrote dakterras was geweldig. Een terras met een oppervlakte van wel 80 vierkante meter met tafeltjes en stoelen en een schitterend uitzicht over de daken van Nafplion: FANTASTISCH!

de daken van Nafplion

op zoek naar het Komboloi museum

Het weer was prachtig, blauwe lucht, zon en ruim 25 graden. Na een verfrissende douche en schone kleren gingen we op weg naar het Komboloi Museum, het doel van ons bezoek in Nafplion. Het oude centrum van de stad bestaat uit veel oude panden, smalle straatjes, veel winkeltjes en restaurantjes en is bijzonder sfeervol. Na wat gezoek kwamen we eindelijk bij het Museum, waar we kennismaakten met Ralou, de vrouw van Aris Evangelos, de schrijver van het boek: The history of the komboloi.

Op de benedenverdieping zagen we komboloi 's in allerlei kleuren en van allerlei materialen. Op de bovenverdieping was een museum ingericht. Arno had via internet al contact gehad met de eigenaren van het museum en wilde nog wat aanvullende info over de mogelijkheden

van een komboloi shop in Nederland, maar dit zou niet zo gemakkelijk gaan als we in eerste instantie dachten. We hadden er beiden geen goed gevoel over en zouden de volgende dag terug komen om komboloi 's uit te zoeken.

Na een heerlijke lam-souvlaki en kip-souvlaki met een Griekse salade, patatten en een karaf rosé gingen we op zoek naar onze kamer, in het straatje "Kokkinou" met 146 traptreden.

op weg naar onze kamer

Acronafplio, het strandje en het treinstation

Na een ontbijt bij "Popeye", een omelet en (slappe) Nescafé zouden we naar het Venetianen Fort Palamidi "klimmen", maar aangezien we al om 12.30 uur bij het Komboloi Museum zouden zijn, hebben we dit maar niet gedaan. We zijn toen langs onze kamer gelopen en via de achterkant van het grote pand van Dimitri Bekas in de richting van Acronafplio gelopen. We zagen daar een klein strandje, het grote strand van Nafplion was 5 kilometer verderop.

het strandje van Nafplion

Nafplion heeft altijd een treinstation gehad, maar die was nu niet meer in gebruik. Het station met de oude treinwagons doet nu dienst als kaartverkoop voor de bus naar het treinstation van Argos, en het is een café/restaurant. Hier hebben we gesproken met treinconducteur Georgios, die ons tips gaf hoe we de volgende dag het beste naar Athene konden reizen.

station van Nafplion

860 traptreden naar het fort Palamidi

Tegen 12.30 uur waren we bij het Komboloi Museum en hebben daar een aantal mooie komboloi 's uitgezocht, voor ons zelf, maar ook bestellingen van anderen.

Hierna zijn we naar het fort "palamidi" gelopen, een klim van 860 treden. We hebben ze geteld op de terugweg. Men zegt dat het er 999 zijn...Het waren mooie vergezichten vanaf het fort.

uitzicht vanaf het fort Palamidi

de ingang van het fort

Toen we weer beneden waren hebben we even boodschappen gedaan, onze zwemspullen gepakt en gingen we op weg naar het kleine strandje. We waren al weer vergeten hoe zout het zeewater was. Warm was het water wel, het leek wel een lauw bad. Wat een verschil met mei/juni, als het zeewater nog erg fris is.

Het was een rotsig strandje, met een aantal metalen zwembadtrapjes aan de waterkant. Ik heb zelfs gezwommen waar ik niet kon staan, een hele overwinning.

's Avonds hebben we bij Kastro heerlijk gegeten, lam-chops, geroosterde lam met Griekse salade, patatten en rode wijn.

Dinsdag 6 september

Om 8.30 uur liep de wekker af: tijd voor ontbijt en spullen pakken. Bij mevr. Bekas mochten we onze rugzakken achter slot en grendel zetten en toen gingen we op weg naar het centrum om uit te zoeken hoe laat de bus naar Athene zou gaan. We zouden in Piraeus de veerboot van 20.15 naar Kreta nemen, dus we hadden nog tijd genoeg.

Bij de KTEL konden (of wilden) ze ons niets vertellen en bij de Touristinformation verwezen ze ons naar het treinstation. Hier kon iemand ons vertellen dat om 12.09 uur de "trein" naar Argos zou vertrekken. In Argos konden we dan overstappen op een "echte trein" naar Athene. Kaartjes konden we in de "trein" kopen.

het plein in Nafplion

We hadden nog even tijd voor een wandeling door het centrum en bij een taverne op het terras zagen we Georgios, de treinconducteur die we de vorige dag bij het station ontmoet hadden. Hij zat met een collega koffie te drinken. Hij adviseerde ons om op tijd naar Athene te gaan en daar nog even rond te kijken en dan naar Piraeus te gaan. Hij zou ons wel zien bij de trein.

Met de bus naar Argos

We hebben onze rugzakken opgehaald bij mevr. Bekas en gingen op weg naar het treinstation. Daar zagen we Georgios weer en hij vertelde dat hij korte tijd in Nederland had gewoond, in Kerkrade. Onze rugzakken werden achterin de bus in het bagagevak gelegd en na een korte rit van 20 minuten waren we in Argos, een plaats met veel culturele bezienswaardigheden. Hier konden we direct overstappen in de trein en konden we ons volgens Georgios verheugen op een mooie treinreis van 3 uur.

een van de stationnetjes onderweg

Geschiedenisles in de trein

In dezelfde wagon, op de bank aan de andere kant, zat een oudere Griekse man die ons wees op allerlei bijzonderheden onderweg en die veel wist te vertellen over de Griekse mythologie en geschiedenis.

We reden langs de oude stad Mycene en de man zei dat ik aan de linkerkant van de trein moest gaan staan als ik het kanaal van Corinthië wilde zien. Ik stond klaar met het fototoestel en heb een foto kunnen maken. Hoewel de trein niet zo snel over het kanaal reed als de bus op de heenweg, ging het mij nog veel te snel.

Het kanaal van Corinthië

Het was een prachtig gezicht. Net toen wij eroverheen reden voer er een groot cruiseschip doorheen, zodat je nog beter kon zien hoe smal het kanaal was. De schepen die er door heen varen, mogen dit niet op eigen kracht doen, ze worden gesleept door sleepboten.

het kanaal van Corinthië

Nadat we het kanaal van Corinthië over waren reed de trein meer richting het zuiden en zagen we al snel de zee aan onze rechterkant. Even later stonden er vlak naast de rails mensen foto's te maken van de rotsen of de bergen en de oudere man vertelde dat zij een plek fotografeerden die een belangrijke rol speelde in de Griekse mythologie. Ook vertelde hij ons een stukje geschiedenis over het eiland Salamina, dat vlak bij het vaste land van Griekenland ligt. Hier heeft een grote veldslag plaatsgevonden. Onderweg verliet Georgios de trein bij een van de kleine stationnetjes. Ik zag hem plotseling naast de rails staan zwaaien.

Vlak voor de kust zagen we een scheepswrak in het water liggen. Volgens onze "gids" lag dit schip er al jaren, maar het lag niemand in de weg, dus liet men het maar liggen.

het scheepswrak

Het laatste stuk van de reis ging voor een groot gedeelte langs een industrieterrein van Athene. Op het station van Athene bedankten we onze gids, namen afscheid van elkaar en gingen we op zoek naar een bus naar de haven Piraeus.

Athene, druk en heet

Het was heet, het stonk in de stad en het was ontzettend druk. We hadden geen zin om het centrum van Athene in te gaan en wilden direct door naar de haven. We werden door een hulpvaardige Griekse naar een kerk gestuurd, en hiertegenover zou de bus naar Piraeus stoppen. Dit was maar een paar minuten lopen (met onze rugzakken op), dus dat viel mee. Bij de bushalte stonden nog veel meer mensen te wachten, ook toeristen met rugzakken.

Op het bord van de bushalte zag ik dat er wel 15 verschillende bussen stopten. Iedere paar minuten kwam er een bus langs, maar niet iedere bus stopte bij deze halte. Wij moesten lijn 420 hebben en volgens de info op het bord zou die bus over een half uur komen. Ik was op dat moment blij dat ik een beetje Grieks kon lezen, want alle info was alleen maar in het Grieks. Toen de bus er aankwam bleek deze al bijna vol te zijn. Onze rugzakken moesten we ophouden, want bagageruimte zit er niet in een stadsbus.

Zwartrijden op weg naar Piraeus

Arno vroeg in zijn beste Grieks aan de buschauffeur 2 kaartjes naar Piraeus en deze antwoordde dat Piraeus het laatste station was. Maar een buskaartje kreeg Arno niet. Wij vonden het prima. We hebben de hele reis moeten staan met onze rugzakken op, platgedrukt tegen andere passagiers.

Onderweg stapten veel mensen uit, maar evenveel mensen stapten ook weer in. Niemand kocht een kaartje, dus ik vermoedde dat je kaartjes niet in de bus koopt, maar bij een kiosk of zo. Er werd gelukkig niet gecontroleerd, want anders waren wij als zwartrijders de pineut.

De haven van Piraeus

Na 45 minuten waarschuwde de chauffeur ons dat we moesten uitstappen: we waren in Piraeus. Dat hadden we zelf ook al gezien, maar vooral geroken: frissere lucht.

We moesten een eindje lopen naar Gate 3, waar de boot naar Kreta zou vertrekken. Bij een muurtje hebben we de rugzakken neergezet en ben ik neergeploft op het muurtje. Zo blij dat mijn rugzak af was. Arno ging naar de kaartverkoop bij de ingang van de haven om bootkaartjes te kopen en een fles koud water. De boten naar Kreta en Kythira lagen al klaar en werden al met auto's en vracht beladen.

de schepen liggen al te wachten

Terwijl ik zat te wachten zag ik een jongeman op een brommer aan komen rijden. Vlak voor mijn voeten remde hij heel plotseling en heel hard, ik schrok me rot. Even later deed hij dit nog een keer, maar nu vlak bij de boot en dit had hij beter niet kunnen doen. Want een van de personeelsleden van de boot (in wit uniform) sprak hem aan en er ontstond een woordenwisseling. Al snel kwam er een hogere functionaris aan en binnen 5 minuten was ook de havenpolitie er en werd de brommerrijder afgevoerd.

Arno kwam al snel weer terug met de bootkaartjes en we hebben nog even genoten van een vliegshow boven Athene.

luchtshow van de Griekse luchtmacht

Aan boord van de veerboot

Het was ongeveer 17.00 uur en we mochten al aan boord. De boot zou om 20.00 uur vertrekken, dus waren we ruim op tijd. We zijn aan boord gegaan en hebben onze rugzakken op de achterste rij stoelen in de "Pullmanruimte" gezet. Deze ruimte met "Pullman (touringcar)stoelen" is bestemd voor mensen die geen hut geboekt hebben. We hebben heerlijk op het achterdek in de zon gezeten en genoten van het gekrioel van mensen en verkeer. Wat een auto's, wat een gele taxi's en wat een lawaai, vooral getoeter. Het is echt waar, Athene is een wereldstad.

nog even genieten van de zon en daarna lamsvlees met patat en pastitio met Griekse salade

Op weg naar Rethymnon

We vertrokken om 20.15 uur en al snel verdween de zon achter de bergen en was het donker. Wij zijn naar het restaurant gelopen en hebben een heerlijke maaltijd uitgezocht. Het was niet druk op de boot. Ik zei tegen Arno dat ik niet begreep dat dit uit kon: een veerboot naar Chania en een veerboot naar Rethymnon, die vrijwel op dezelfde tijd vertrokken. Alles en iedereen paste misschien wel op 1 boot en zo ver liggen beide steden toch ook niet bij elkaar vandaan op Kreta. (We wisten toen nog niet dat dit een van de laatste keren was dat er een boot naar Rethymnon zou varen. Het was waarschijnlijk financieel toch niet haalbaar)

Om 22.00 uur hebben we ons geïnstalleerd bij onze rugzakken: onze opblaaskussentjes onder ons hoofd, trui over ons heen en slapen maar. Arno had redelijk geslapen, maar ik was om 24.00 uur al weer wakker en heb hierna nog even gedommeld.

woensdag 7 september

Om 2.30 uur werd Arno wakker en zijn we naar het restaurant gegaan om koffie te drinken en tv te kijken. Arno voelde zich niet zo lekker, hij had keelpijn en hij had het koud. Hij heeft

nog even geslapen. Tegen 6.00 uur zagen we Rethymnon in de verte, maar het was nog hartstikke donker. In de hal van het schip, bij de receptie, stonden sinaasappelsap en koffie voor de passagiers al klaar.

In Rethymnon op zoek naar de bus

Om 6.05 liepen we de boot af en Rethymnon in. Het was echt nog donker.

We liepen door de winkelstraatjes van het centrum in de richting van het busstation, om de bus naar Georgioupolis te nemen. Tenminste we dachten dat we naar het busstation liepen. Omdat het nog zo donker was konden we ons moeilijk oriënteren, we waren nog nooit in het donker in Rethymnon geweest.

We liepen door een straatje waar de cafés nog open waren en waar we nog muziek hoorden. Dat hadden we 2 jaar geleden, toen we van de boot kwamen, niet gehoord of gezien. Misschien omdat het nu later in het seizoen is? Toen we bij een grote brede straat een bord zagen met daarop Heraklion wisten we zeker dat we niet in de goede richting liepen.

We hebben de weg gevraagd aan een paar dames bij een bushalte en die stuurden ons de goede kant op. Intussen was het al iets lichter geworden en zag ik al wat bekende gebouwen en ook zag ik in de verte het stadspark. Daar moesten we langs om bij het busstation te komen. Bij het busstation stond de bus naar Chania al te wachten. We kochten de buskaartjes en konden direct instappen.

Georgioupolis

25 minuten later waren we al in Georgioupolis. Terwijl we onze rugzakken aan het omdoen waren merkte Arno dat hij zijn hoed de bus had laten liggen, in het bagagerek boven de stoelen. De bekende kaartverkoper, Babis zat in zijn "kantoor" en nadat we hem uitgelegd hebben wat het probleem was, heeft hij via zijn mobilfoon de buschauffeur doorgegeven dat de hoed op de terugweg even in Georgioupolis afgegeven moest worden. Om 9.00 uur zou de bus weer hier terug zijn en dan konden we de hoed ophalen.

Joanna apartments in diepe rust

We staken de drukke snelweg over en liepen de tuin van Joanna apartments in. Alles was hier nog in diepe rust, alleen de kip was druk bezig haar kuikens op te voeden en deed ze voor hoe ze voedsel moesten zoeken: met de poten de grond flink overhoop krabben en dan pikken met de snavel.

We wilden Giannis en Nikki niet wakker maken en hebben ons geïnstalleerd bij de barbecue. Ze zouden zo wel opstaan want de kinderen moeten naar school en Giannis moet aan het werk (of is misschien al aan het werk) en kleine Georgia zou toch ook wel vroeg wakker worden. Stelios, de broer van Giannis, die in een gedeelte van hun huis woont, was al wel wakker en liep naar zijn auto. Hij zag ons zitten en vroeg of hij Nikki wakker moest maken, maar dat vonden we niet nodig, ze werden zo wel wakker.

Stelios vertrok, maar kwam al snel weer terug: hij was iets vergeten. Toen hij weer naar zijn auto liep heeft hij toch even bij Nikki op de deur geklopt om te zeggen dat wij er waren.

Hartelijke begroeting

Al snel werden we hartelijk begroet. De vorige dag had Arno Giannis een sms'je gestuurd dat we vandaag zouden komen, maar niet de tijd erbij gezegd. Nikki had geen studio voor

ons maar wel een appartement, deze was alleen nog niet schoongemaakt. Dit was geen probleem, we wilden ons alleen even oprispen, omkleden en dan naar het dorp om te ontbijten.

Het appartement dat we mochten gebruiken was gebruikt door mensen die nu 3 dagen naar Gavdos waren. Zij hadden een gedeelte van hun bagage laten staan. Nikki haalde dit weg en we konden ons oprispen.

Ontbijt in het bekende centrum

Hierna liepen we naar het dorp en hebben we bij Supermarkt Anna een heerlijk spinaziebroodje gekocht en bij Taverne Samaria een grote kop koffie gedronken. Onderweg zagen we Vasilis, van Taverne Zorbas, bezig met een "Bellotreintje". Samen met een collega was hij dit jaar een organisatie met treintjes gestart. Zij organiseren trips naar Argiroupolis-Lappa, het Kournasmeer en de omgeving van Georgioupolis, met een gids. (we konden op dit moment nooit vermoeden dat wij 5 jaar later bij eenzelfde soort organisatie zouden gaan werken, laat staan dat we op Kreta zouden wonen...)

het dorpsplein van Georgioupolis

Toen we terugkwamen bij ons appartement was Nikki bijna klaar met het schoonmaken. Zodra ze weg was doken we het bed in en sliepen direct. Ik was om 12.00 uur al weer wakker. Na een verkwikkende douche zijn we naar het strand gegaan. Arno voelde zich nog niet helemaal lekker, hij had het zelfs koud. Nu lagen we aan het strand ook wel dicht bij de branding en het waaide hard.

We lagen vlak bij de Baywatch in zijn toren en hij luisterde via een radio naar het voetballen en reageerde af en toe zijn agressie af op de achterwand van zijn hokje. Ook verbaal kwamen er heel wat malaka's langs. Na een uurtje had Arno het wel bekeken en zijn we langs het strand teruggelopen naar het dorp om bij Anna's Supermarkt wat boodschappen te doen. Anna had een complete metamorfose ondergaan, ze was vele kilo's afgevallen (11, vertelde ze) en ze had een ander kapsel en leuke gekleurde kleren (geen zwart) aan. We herkenden haar nauwelijks.

We zijn nog even langs de apotheek gegaan om te zien of ze daar iets hadden tegen keelpijn, maar iets anders dan een simpele zuigpastille hadden ze niet. Als je iets anders wilde moest je eerst naar de dokter en dan kreeg je wel antibiotica.

Donderdag 8 september

's Morgens vroeg voelde Arno zich nog niet erg fit. Hij was 's nachts ook misselijk geweest. Na een ontbijt in de zon wilde Arno weer naar bed: hij had keelpijn, hoestte groen sputum op

en had rode vlekjes bij zijn ribben. Toch maar even naar de dokter. Er is een dokterspost in het dorp en de vrouwelijke arts die dienst had heeft Arno onderzocht en hem medicijnen voorgeschreven (cortison, antibiotica en antihistaminicum). Met het recept zijn we naar de apotheek gegaan en met de medicijnen weer terug naar de dokter, voor de cortison injectie. Zij heeft toen de medicijnen uitgelegd, de rekening geschreven en zaterdag moest Arno terugkomen voor controle.

Tips voor een vakantie in Amsterdam

De mannelijke arts in de dokterspost vertelde dat hij de volgende week naar Amsterdam zou gaan en vroeg wat voor weer het in Nederland was en of wij ook leuke cadeau suggesties hadden. Zijn twee vrouwelijke collega artsen en zijn verloofde wilden cadeautjes hebben uit Nederland. Toen ik zei dat in Amsterdam diamantwinkels waren, begon hij te lachen en stelde voor om de rekening even te verhogen. We hebben hem nog wat tips gegeven over Nederland en zijn toen naar de supermarkt gelopen om boodschappen te doen.

Terug bij onze kamer hebben we de luchtbedden opgeblazen en hebben we ons geïnstalleerd in de zon (Arno in de schaduw) in de tuin. Arno heeft veel geslapen, maar dit kwam ook door de bijwerking van de medicijnen.

slapen...slapen...slapen

uitzicht vanaf Mathes

Vrijdag 9 september

Arno voelde zich wat beter en na het ontbijt hebben we een rondje langs Mathes gewandeld. Hierna hebben we in het Internet Café onze kinderen een email gestuurd met ons adres.

Zaterdag 10 september

Arno ging voor controle naar de arts. Hij hoefde geen antihistaminicum meer te slikken, maar dit had hij na de eerste dag ook niet meer gedaan. De rode vlekjes waren weg. Hij moest de antibiotica opmaken en dan weer terugkomen voor controle.

Wandeling naar Likotinara

Hierna de wandelschoenen aangetrokken en om 10.30 uur op weg naar Likotinara. Net buiten Georgioupolis werden we ingehaald door 2 wandelaars die dezelfde wandeling wilden doen. De aanwijzingen in het "Sunflower-boekje" klopten niet meer, maar we zijn wel op de goede weg uitgekomen.

Bij de taverne van Georgia, voor de steile weg bergopwaarts hebben we een frappé gedronken en die kregen we samen met een glas water een heerlijke sinaasappel. In de boom naast de taverne hingen sinaasappelschillen te drogen. Arno heeft onze sinaasappel mooi afgeschild, dan kon Georgia ook deze schil in de boom hangen. Ze vertelde dat ze de schillen gebruikt in de stifado.

bij Georgia's taverne

uitzicht vanaf het steile pad naar Selia

moeizaam bergop

Vlak bij de taverne begon het voetpad de bergop en dit was best zwaar, maar zeker de moeite waard. We hebben deze wandeling al eens eerder gedaan, maar dat was in juni en dan ziet het er toch anders uit. Het was nu behoorlijk kaal op de berg, veel struiken waren uitgebloeid, dor en kaal.

In Likotinara bij een verzetsmonument genoten we van het uitzicht op de baai en Georgiopolis. Ik las in het wandelboekje dat je hier een mooi uitzicht had en zei tegen Arno dat het fijn zou zijn als er ook een bankje stond en zoals wel vaker gebeurt staat er dan ook een bankje.

het bankje

Volgens Arno zijn er kabouters die mijn wensen horen en dan gelijk aan het werk gaan om een en ander te regelen.

De terugweg naar Exopoli liepen we over de asfaltweg en tegen 16.00 uur waren we weer terug in Georgiopolis.

Zondag 11 september

Na het ontbijt gingen we naar autoverhuurder Ethon om een brommer te huren. Bij Ethon kon ik met veel moeite een helm vinden die mij paste, het leek wel een motorhelm, maar dat gaf niets. De brommer ging niet veel harder dan een snorfiets.

We zouden naar Stilos rijden om een stukje Diktamoskloof te lopen. Net voorbij Stilos vroegen we ons af hoe we verder moesten rijden en ik zou even in het wandelboekje kijken, maar die waren we vergeten, dus weer terug...

Alikambos

De taverne in Alikambos

We zijn via Alikambos gereden, naar de taverne om de foto die ik vorig jaar van 2 oude mannen heb gemaakt af te geven. De mannen waren er niet maar de eigenares van de taverne zou de foto afgeven.

We hebben even een frappé gedronken en een wielrenner de weg gewezen naar Georgiopolis. Toen weer terug naar Georgiopolis, via Fones, om de wandelboekjes op te halen. Toen weer op weg naar Stilos.

De brommer ging bergop bijna niet harder dan 20 kilometer per uur en maakte veel herrie. Voorbij Stilos volgden we de bordjes Faragi (dit had ook zonder boekje gekund, maar dan hadden we de extra ritten gemist.) Bij het begin van de kloof hebben we de brommer geparkeerd en liepen we de rivierbedding in.

Diktamos kloof

Natuurlijk liepen we weer op het heetste moment van de dag, maar na een half uurtje lopen werd de kloof wijder en stonden er bomen aan weerszijden van de kloof en was er volop schaduw. De kleine kiezels maakten ook al snel plaats voor grotere rotsen en was het soms wat klimmen en klauteren. Gelukkig werd het de wandelaars wel gemakkelijk gemaakt op sommige stukken, want er stond zelfs een laddertje bij een erg hoge rots (toch kaboutertjes?). Dit laddertje was gemaakt van boomtakken en zat met ijzerdraad in elkaar. Arno ging als eerste naar boven, hierna ging ik, maar ik heb wel even goed gevoeld of het laddertje stevig vast zat. Het was een schitterende wandeling.

De rode pijlen waren vaak overduidelijk aanwezig, voor slechtzienden zelfs te vinden, zo groot. Af en toe kwamen we een paar geiten tegen, of we hoorden ze in de verte. Volgens het boekje zou de wandeling in de kloof tot Katochori ongeveer 3 uur duren, maar omdat wij ook dezelfde weg weer terug moesten lopen, besloten we om ongeveer halverwege weer terug te gaan.

de Diktamoskloof

Toen we terug waren bij het begin van de kloof, zijn we weer op het brommertje gestapt en reden we via Kalives, Vamos en Episkopi naar het Kournasmeer. Tijd voor een spinaziebroodje en een cola bij taverne Souxlis. We zijn hierna nog even doorgereden naar Kournas en via Asprouliano weer terug naar Georgioupolis. Een mooie rit in een mooie omgeving.

's Avonds liet Arno's gsm opeens van zich horen. Het was zijn oudste broer, die vertelde dat hun jongste broer in het ziekenhuis lag.

In 50 dagen rondom Kreta

Begin dit jaar heeft de Belg Ivan van Drieschen een grote sponsorloop van 50 dagen rondom Kreta gelopen om geld in te zamelen voor de dierenopvang "The Haven" op Kreta en wij hebben hem een overnachting in Loutro aangeboden. We hebben toen afgesproken om elkaar te ontmoeten als wij op Kreta waren. Ivan werkt in de omgeving van Chersonissos in Oost-Kreta, maar was ook af en toe wel in de buurt van Georgioupolis.

Wij hadden hem een email gestuurd dat we nu nog in Georgioupolis waren, maar we lazen nu een berichtje van hem dat hij net afgelopen week in Georgioupolis geweest was. We hadden elkaar dus net gemist. Hij had zijn telefoonnummer in de email geschreven, zodat we hem konden bellen. We hebben hem gemaïld dat we de volgende dag naar Loutro gingen, maar dat we na 23 september weer in Georgioupolis zouden zijn.

Maandag 12 september

Voordat we vandaag naar Loutro zouden vertrekken moest Arno nog naar de dokter voor de laatste controle. Hij zou op de terugweg bij de bushalte kijken welke bus we het beste konden nemen om aansluiting te hebben in Vrisses. Arno was erg snel weer terug: de dokter vond het beter dat hij nog een paar dagen doorging met de antibiotica, dus moest hij even zijn portemonnee pakken en dan terug naar de apotheek. Hij was wel even langs het busstation gelopen en we moesten de bus hebben van 10.20 uur. Het was nu 9 uur, dus we hadden nog een uur om onze spullen te pakken: moest lukken. Arno ging naar de apotheek en ik begon vast met pakken. We hebben tegen Nikki gezegd dat we over 10 dagen weer terug zouden zijn. Ze zou zorgen dat ze een studio voor ons had.

"Ela, ela", "quickly", "quickly"

We waren op tijd bij de bushalte en hier de buskaartjes gekocht naar Vrisses. Toen de bus er aankwam werden we door een bijzonder onvriendelijke conducteur bijna de bus ingeduwd. Mijn rugzak kon ik in de bagageruimte van de bus leggen, maar de rugzak van Arno had hij niet eens gezien, zo snel wilde hij weer weg. Arno kreeg zelfs een tik tegen zijn achterste toen hij de bus inliep: het ging niet snel genoeg. En maar roepen, "ela, ela, quickly quickly" toen de passagiers de bus instapten. Maar de deur is smal en de bus was vrijwel

helemaal vol, dus het duurde even voordat iedereen een plekje had gevonden. Dit was niet de vriendelijkheid die we van de KTEL gewend waren.

Er was nog een bank vrij in de bus, maar daar lagen de spullen van de conducteur. Ik ben op de stoel bij het raam gaan zitten en heb de spullen naast mij neergelegd. Arno is blijven staan. De conducteur had ook zijn spullen op het plateau boven het toilet kunnen leggen of in de bagagerekken, maar hij hield liever een stoel bezet. Hij was heel kortaf en onvriendelijk.

Van Vrisses naar Chora Sfakion

In Vrisses reed de bus niet naar het busstation, maar stopte voor het centrum: de weg was afgesloten. We zijn uitgestapt, de rugzakken uit de bagageruimte gepakt en naar het busstation gelopen. Al snel werd duidelijk waarom de bus de straat niet in kon rijden: er kwam een vrachtwagen aan met een brede oplegger waarop een grote shovel stond. Nu is de hoofdstraat van Vrisses niet echt smal, maar dit paste op sommige plekken net. Arno zei: "Stel je voor dat zij straks ook naar Chora Sfakion moeten".

Metamorfose van het busstation

Bij het busstation wisten we niet wat we zagen: vorig jaar stond het bureautje met de buskaartverkoop in het kafenion, maar nu hebben ze het hele kafenion verbouwd tot een moderne restauratieruimte, met een bar, een biljart een breedbeeld-tv, maar ook een bureau waar de buskaartjes verkocht werden. Wat gebleven was waren de echte Kretenzer houten stoelen.

Het was een drukte van belang binnen en buiten het busstation: veel schoolkinderen die hier op de bus wachtten of een uitgevallen lesuur doorbrachten.

Met de kaartjes naar Chora Sfakion installeerden we ons aan een klein tafeltje en bestelden we koffie bij de jongeman die kaartjes verkocht. Hij runde ook de restauratie, hield de schoolkinderen een beetje in toom, stond in contact met de buschauffeurs via een mobilfoon en met andere busstations via de telefoon; kortom hij had het druk.

Terwijl wij zaten te wachten zagen we bij de groep schoolkinderen veel bekenden uit Georgiopolis

Ik ontdekte een Griekse krant, Haniotika Nea, die ik ook op internet wel eens probeer te lezen, en ging een poging doen om deze te lezen. Ik kan het niet alles letterlijk lezen, maar de grote lijnen kan ik aardig begrijpen. Sinds we op vakantie zijn hebben de kaboutertjes het druk met ons afluisteren en dingen te regelen, want tot mijn verbazing las ik in de krant dat

er plannen waren om de 2 veerdiensten van Piraeus naar Rethymnon en Chania terug te brengen tot 1 veerdienst. Had ik me niet afgevraagd of 2 veerdiensten wel uit konden?

GMT is Greek Maybe Time

Het was intussen niet helemaal duidelijk hoe laat de bus zou komen, want door het bijzondere transport van de brede shovel was de dienstregeling een beetje ontregeld. Gelukkig kwam de bus al om 11.45 uur. De opmerking van Arno over het transport van de shovel is ook door de kabouters gehoord, want ongeveer 7 kilometer buiten Vrisses stond een file richting Chora Sfakion, veroorzaakt door ... het transport van de shovel. Op een breed gedeelte van de weg bleef het transport even staan zodat iedereen er langs kon.

Askifou hoogvlakte

Het was een prachtige rit over de bergen naar het zuiden. We hebben genoten van de mooie vergezichten en ik wilde op de Askifou Hoogvlakte graag een foto maken van de mooie grote kerk en zei tegen Arno dat ik hoopte dat de bus hier niet zo hard zou rijden. Ik had geluk, want schuin tegenover de kerk was een bushalte en hier moest iemand uitstappen. We stonden zelfs stil vlak voor de kerk (kabouters?).

de Askifou hoogvlakte

begin van de Imbros kloof

nog een paar bochten naar Chora Sfakion

met de veerboot naar Loutro

Tegen 13.00 uur kwamen we in Chora Sfakion aan en zagen we de boot naar Loutro al in de haven. We hebben snel een bootkaartje gekocht en op een drafje (met de rugzak op de rug) naar de boot, die al een paar keer toeterde als teken van vertrek.

Het was niet druk op de boot en we zaten lekker boven op het dek in de zon en genoten van het uitzicht.

vertrokken uit Chora Sfakion

bijna in Loutro

Skoebidoe eilandje

De vuilniswagen stond ook op de boot, dus we gingen eerst even een tussenstop maken bij het vuilniseilandje van Loutro (skoebidoe eilandje door ons genoemd, want in het Grieks is afval skoepidia, maar Arno vond skoebidoe makkelijker te onthouden).

Op dit eilandje staan containers en vuilniszakken. De vuilniswagen rijdt van de veerboot het eilandje op, een aantal vuilnismannen stapt uit de auto en ze gaan aan het werk. De boot vaart verder naar Loutro en Agia Roumeli. en op de terugweg pikt de boot de volle vuilniswagen en het personeel weer op.

Een aantal jaren geleden werden de vuilniszakken nog gewoon op het eilandje gegooid en af en toe kwam er een bootje uit Chora Sfakion de vuilnis op halen. Het is nu behoorlijk verbeterd.

vuilnis eilandje

Weerzien met bekenden

In Loutro stapten we van de boot en liepen langs de hotels naar de andere kant van het dorp. Eerst zagen we Maria, die bij Limani werkte. Zij vertelde dat haar broer Nikos een café was begonnen, "Café Loutro" en dat zij hem af en toe hielp. Bij Limani zagen we Kostas al staan. Hij was blij ons weer te zien.

Even later waren we bij Kri Kri en zagen we niet alleen Nikos, maar waren we bijzonder verrast dat ook Vasili terug was en weer bij Kri Kri werkte.

Nikos had een mooie kamer voor ons met een groot balkon met een geweldig uitzicht over de baai. Nadat we onze spullen hadden opgeruimd hebben we onze zwemspullen aangedaan en doken we in het warme zeewater. Ik ben nog nooit zo ver de zee ingezwommen.

Op de terugweg naar onze kamer hebben we bij Limani met Kostas een biertje gedronken en even bij gekletst. Het was niet zo'n goed toeristenseizoen, het was erg rustig. Kostas dacht dat het vooral door de goedkope all-inclusive reizen naar Turkije kwam. 's Avonds hebben we heerlijk lam gegeten en de "Duck-tape" die we hadden meegenomen, afgegeven bij voor Nikos, Pavlos en Michalis. Dit schijnt hier schaars te zijn.

uitzicht vanaf het balkon

Loutro by night

Dinsdag 13 september

Aradena kloof

Na een lekker omelet-ontbijt bij Kri Kri gingen we op weg naar de Aradena kloof. Nikos vertelde dat Ivan nog gebeld had, maar Nikos dacht dat wij nog sliepen en wilde ons niet storen. Arno heeft Ivan teruggebeld en met hem afgesproken dat Ivan ons zou bellen als we rond de 24^e weer in Georgioupolis waren. Ivan had het druk met zijn werk in de woningbouw en zag geen kans zag om naar Loutro te komen.

Aradena kloof vanaf Livaniana

uitzicht op Phoenix

Na het ontbijt zijn we via Phoenix en Lykos naar de kliffen gelopen en al snel waren we bij Marmara Beach en liepen we Aradena kloof in. Hoewel het al september was en veel bloemen en struiken uitgebloeid waren zagen we toch nog veel oleanders in bloei.

Het was al de 4e keer dat we hier in de kloof liepen, maar het bleef schitterend en indrukwekkend. We zouden bij een grote grot even een pauze houden en ik zei tegen Arno dat daar grote stenen lagen waar we even op konden zitten. Toen we even later voorbij een bocht de grot in de verte zagen was ik toch wel erg verbaasd toen ik zag dat er een witte kunststof tuinstoel voor de grot stond. Die kabouters toch!!!

Het was intussen erg heet geworden. Terwijl we voor de grot zaten hoorden we een vreselijk lawaai van vogels in de lucht: het leek wel oorlog. Af en toe zagen we een roofvogel (gier) hoog boven ons vliegen.

In de kloof staan op veel plekken rode verfstippen op de rotsen om de minst moeilijke weg aan te geven. Af en toe was het wel even zoeken naar de rode stippen, vooral bij een plek waar hele grote rotsblokken de hele breedte van de kloof bedekken. Via de moeilijkste weg (we zagen geen rode stippen) zijn we hier de rotsen opgeklommen om bovenop tot de ontdekking te komen dat we er gewoon links langs hadden kunnen lopen. Maar van bovenaf zie je dit anders dan wanneer je tegen de rotsen aankijkt.

Gieren in hun nesten

Toen we bij de grote olijfboom aankwamen, waar je rechts de berg op kunt lopen naar Livaniana was ik verbaasd dat de wegwijzer met Taverne Livaniana er niet stond. Na wat speurwerk in de struiken zag ik het bord liggen en heb ik het weer op de goede plek gezet.

rotswand met nesten

We zaten recht onder de rotswand waar de gieren hun nesten met jongen hebben en het was af en toe een kabaal van jewelste. De ouders haalden voer voor de jongen en zodra de ouders weer wegvlogen gingen de jongen te keer... Met de verrekijker konden we het goed zien.

We zijn de berg opgelopen naar Livaniana. Schuin achter ons hoorden en zagen we een oude vrouw, in het zwart gekleed, met een katsouna (wandilstok) tussen de bomen lopen en af en toe schreeuwen tegen de geiten (?). Nog een klein eindje de berg op en toen waren we bij het kerkje van Livaniana.

verlaten Livaniana

Het dorp was nog net zo uitgestorven als de voorgaande jaren. We liepen in de richting van de taverne, want we verheugden ons al op een lekkere koele frappé. Volgens Arno was er in de buurt een muilddier, want er lag veel muilddierpoep op het pad.

Livaniana

Toen we bij de taverne kwamen zagen we dat het terras omheind was met metalen hekken, die met touw waren vastgemaakt. Wat was dit? We hadden van Nikos gehoord dat er geruchten waren dat Chrysoula van de taverne gestorven was en dat de taverne gesloten was. Zou dit dan echt waar zijn? We liepen langs het terras naar de zijkant van de taverne om verder bergafwaarts te lopen naar Phoenix en Loutro.

muilddieren

Toen we vlak bij de waterput waren zagen we een groot zwart muilddier, erg vermagerd, vies en aan een oog blind. Hij kwam direct naar ons toe. Ook aan de zijkant van het terras

stonden ijzeren hekken die dichtgebonden waren met een stuk touw. Onderaan het terras, waar vorig jaar een geit liep, stond nu een wit muilddier vastgebonden. Naast hem stond een emmer en ik hoopte dat daar water in zat.

We hadden nog een stuk brood in onze rugzak en ik heb het zwarte muilddier een stuk gegeven. Hij had honger, want hij at bijna mijn hand er bij op. Bij de waterput was ook een betonnen watertrog (zonder water) en het muilddier zou ook wel dorst hebben. Ik had al gezien dat het deksel van de waterput openstond, maar er hing geen emmer in.

Op het terras bij de taverne lag een emmer met een lang stuk touw eraan, maar daar konden we niet bij. Gelukkig had Arno zijn katsoena bij zich en met de krul hiervan lukte het hem de emmer over het hek te halen. Hij liet de emmer in de put zakken en haalde al snel koel water omhoog. Dit goot hij in de trog en het muilddier dronk dit dankbaar op.

de dorst is gelest

We hebben de emmer weer netjes over het hek teruggelegd, het deksel op de waterput gedaan, het muilddier nog wat brood gegeven en zijn toen op weg naar Phoenix gegaan, met het muilddier achter ons aan. Het muilddier bleef op de brede weg staan toen wij via een smal paadje verder naar beneden liepen. Er was intussen een auto gestopt en 3 toeristen waren uitgestapt. Zij kregen nu bezoek van het muilddier.

Onderweg naar Loutro leverde de zielige muilddieren en de gesloten taverne voldoende gespreksstof op en verschillende scenario's passeerden de revue: zou Chryssoula echt gestorven zijn? Was de oude vrouw in het zwart niet Chryssoula? wie zorgde er voor deze dieren? waar moesten de wandelaars nu iets drinken?

Toen we weer in Loutro terug waren hebben we nog even heerlijk gezwommen bij het nieuwe strandje van Manolis aan het eind van het dorp.

We hadden aan Pavlos van taverne Pavlos gevraagd of hij 's morgens vroeg ook weer naar zijn moestuin aan de andere kant van het fort ging. Dat deed hij wel, maar niet meer elke dag, want er was niet zoveel meer te doen in de tuin. We mochten met hem mee naar zijn tuin, hij zou de volgende ochtend om ongeveer 6.30 uur vertrekken.

Woensdag 14 september

Toen we om 5.45 uur opstonden was het nog helemaal donker. Pavlos had de koffie al bijna klaar. Onder het genot van de koffie en hard brood werden we langzaam wakker en konden we vertrekken in de richting van het fort.

Hier begon Pavlos met het opendraaien van de kraan om zijn planten te bewateren. Hij had nog een aantal aubergine-planten en wat "wilde spinazie", maar de spinazie was niet erg lekker meer, het smaakte wat bitter.

Werken in de tuin

Terwijl Arno de planten begoot ging Pavlos druiven plukken. Hij had een groot aantal druivenstruiken en om te voorkomen dat de vogels de druiven zouden opeten had hij de struiken met netten overdekt. Ik kreeg van Pavlos 2 grote trossen druiven als ontbijt: heerlijk.

Ik heb genoten van dit bezoek: zo heerlijk rustig. De zon boven de bergen op zien komen is een bijzonder begin van de dag. Nadat Pavlos de netten boven de druiven op had vastgemaakt en de planten en bomen voldoende water hadden zijn we teruggelopen. Pavlos deed het hek rond zijn tuin weer op slot. Dit was helaas nodig. Op deze manier kon niemand in zijn tuin komen. Dit was niet het ergste. Dat men zou vergeten het hek weer te sluiten was veel erger, want dan hadden de geiten in korte tijd alles, maar dan ook alles opgegeten.

Sweet Water Beach

Om 8.30 uur waren we weer terug in Loutro met twee grote plastic zakken met druiven en aubergines. We hebben onze strandspullen gepakt en zijn naar de Sweetwater Beach gelopen. Daar hebben we heerlijk gezond, gezwommen en gesnorkeld. Het was erg heet, je moest bijna elk kwartier of half uur wel het water in voor wat verkoeling.

We zagen dat er weer een aantal nieuwe boompjes geplant waren op het strand en dat de kleine boompjes die we vorig jaar zagen behoorlijk gegroeid waren. Ook dit jaar waren hier weer een aantal kampeerdere op het strand. Een stel had zich onder een van de bomen geïnstalleerd en had zelfs een koelkast in gebruik (een oude, kapotte koelkast die van de bergen afgegooid is?) Je spullen blijven hierin natuurlijk wel koeler dan wanneer ze ergens in de schaduw staan.

grote dorst

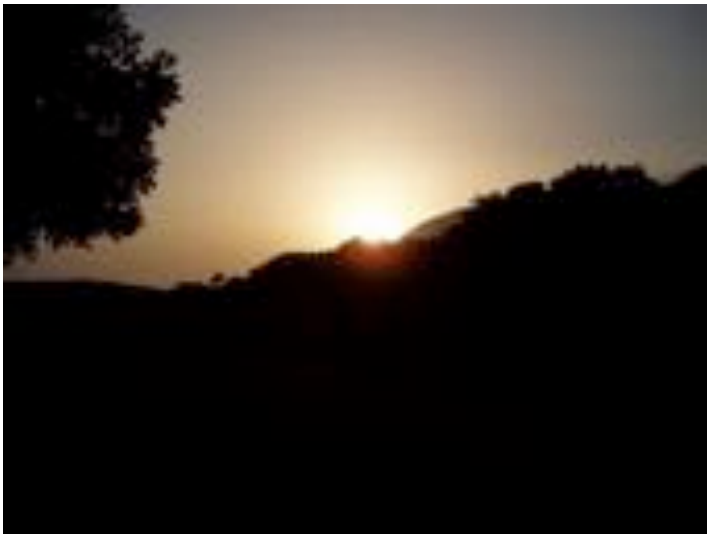
“Sweet Water Beach”

het moeilijke stuk

bijna in Loutro

's Avonds zijn we nog even naar het fort gelopen om foto's te maken van de zonsondergang. Bijna op dezelfde plek waar ik 's morgens vroeg de zonsopgang had gefotografeerd

de zonsondergang

Donderdag 15 september

Vandaag begon de dag bewolkt en volgens Nikos werd er slecht weer verwacht, maar in Loutro zou het droog blijven. We wilden een korte wandeling maken rondom Loutro. We hebben nog even in de winkeltjes van Loutro gekeken of ze zonnebrillen verkochten, want Arno's zonnebril was stuk: een schroefje ging al wel eens los, maar nu was het schroefje helemaal weg. Maar ze verkochten geen zonnebrillen. (De kabouters wisten dit en zorgden daarom voor wolken en dan had je een zonnebril niet echt nodig)

zonnebril

Via het fort zouden we naar Livaniana lopen en onderweg werden de wolken steeds donkerder en we voelden zelfs regendruppels. We hebben onder een grote olijfboom even geschuild en laat Arno daar onder die boom nu een oude kapotte zonnebril vinden, met schroefjes! Misschien zouden deze wel in Arno's kapotte zonnebril passen. Deze bril in de rugzak gedaan, had Arno vanavond wat te prutsen. Dankje wel, kabouters.

fitness bij het fort

in de verte Livaniana

Het stopte met regenen en we besloten door te lopen. We gingen op zoek naar de blauwe stippen die de weg naar Livaniana aangaven. Dit smalle pad is leuker om te lopen dan de grote brede weg, waarlangs ook auto's naar Phoenix kunnen rijden.

Plotseling begon het echt te regenen, dikke druppels. We zijn toen snel doorgelopen naar een plek met grote rotsen en bomen, hier zaten we aardig droog onder de bomen. Op deze plek verbleven ook vaak geiten, we konden het duidelijk ruiken. Het begon ook te onweren in de verte en de wolken zagen er dreigend uit. Na een kwartiertje was het weer droog. Het was nog wel bewolkt, maar we besloten verder te lopen.

Ik moest onderweg wel even denken aan het verhaal dat Nikos de vorige avond vertelde: er was een dame uit Rusland in Loutro op vakantie en zij vond er niets aan, ze klaagde dat er niets gebeurde in Loutro. "Zelfs God was Loutro vergeten". Vandaag werd Loutro beslist niet vergeten.

Livaniana

We liepen via het smalle pad naar Livaniana en wilden nog even kijken bij de taverne. Toen we daar aankwamen zagen we Chryssoula bij de taverne. We groetten haar en vroegen of de taverne gesloten was. De oude vrouw antwoordde: "Nee, ik ben er toch". Alsof ze bedoelde te zeggen: wat een domme vraag. We liepen over de waterput heen naar het terras en zagen dat het touw waarmee de hekken vastgemaakt was los was. De hekken lagen nog wel half op het terras.

Ik vertelde Chryssoula dat we de vorige dag ook hier geweest waren, maar dat alles toen dicht was. Zij vertelde dat zij de hekken eromheen dichtdoet als zij de bergen ingaat om de geiten te voeren of om kruiden en groente te plukken. Anders gaan de geiten en de kippen het terras op. Dan hadden we haar de vorige keer misschien toch gezien en gehoord.

Beneden het terras zagen we achter het hek waar eergisteren het witte muildier stond nu 2 muildieren staan, naast het witte muildier stond nu ook de zwarte magere.

Ze waren beide aan het eten, groenvoer en gemalen mais lag voor hun op de grond. We bestelden bij Chryssoula 2 koffie met een glas melk, maar we zeiden het niet duidelijk of ze begreep ons niet goed, want ze bracht even later 2 grote glazen met koffie met melk erin.

Schoppen en trappen

Terwijl zij met de koffie bezig was zagen wij dat het zwarte muildier iets dichterbij het witte muildier toekwam en het witte dier begon toen toch te schoppen naar de zwarte. We schrokken ervan. Arno kon het niet laten en begon te roepen: "ela, ela, oxi..." en dit hielp, want het witte dier hield op. Nog geen minuut later kwam de zwarte weer iets dichterbij en weer begon het witte dier te schoppen. De zwarte deed niets terug. Ik vond het erg zielig. Ik had eergisteren wel gezien dat hij wonden op zijn billen had en ik snapte nu hoe hij er aan kwam. Weer begon Arno te roepen, en weer hield het witte dier op. Hij had intussen al zo erg geschopt dat het zadel, dat op zijn rug zat, losgeraakt was en helemaal scheef hing. Ik zei tegen Chryssoula dat het witte dier de zwarte schopte en dat ik dat erg gemeen vond. Zij legde uit dat de zwarte van haar zoon Nikos was. Nikos woont al een paar jaar in Chania en zij zorgt nu voor de dieren. Het zwarte muildier is oud en ziek en wil altijd veel eten. Als zij weg gaat zet ze het zwarte dier buiten de hekken, zodat hij niet alles opeet.

Wij wisten niet of we dit moesten geloven, maar waren allang blij dat beide dieren alleen tijdens het eten bij elkaar stonden. Intussen was het witte dier klaar met eten en liet hij de zwarte rustig zijn gang gaan.

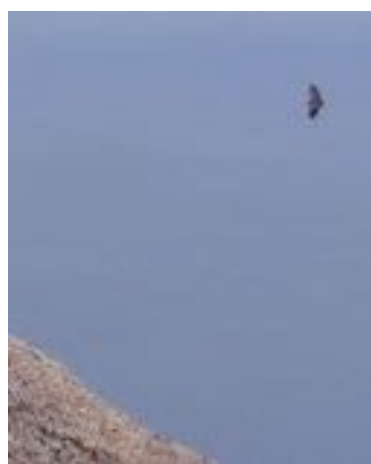
Toen we wilden afrekenen rekende Chryssoula voor onze koffie € 2,50 per glas. Arno gaf haar € 5,-, 2 munten van 2 euro en 1 munt van 1 euro, maar dit klopte niet... Iedere keer begon Chryssoula weer opnieuw te rekenen en uit te leggen dat we € 5,- moesten betalen en iedere keer vertelde Arno dat $2 + 2 + 1 = 5$. Eindelijk snapte ze het: ze dacht dat Arno haar 3 munten van 1 euro gaf.

We besloten naar Anopoli te lopen, via de bergweg achter Livaniana. We zijn een paar jaar geleden dit pad al eens opgelopen, toen we dachten dat het de weg naar Livaniana was. We herinnerden ons dat het toen zo hard waaide en dat er een gier vlak over ons heen vloog.

We verlieten Livaniana en liepen bergopwaarts. Het pad was duidelijk aangegeven met blauwe stippen. Het pad steeg behoorlijk en al snel zagen we het dorp in de diepte liggen. We hadden een prachtig uitzicht over Phoenix.

ver boven Phoenix

een gier

Ook nu liepen we recht onder de vluchtroute van de gieren, die met voer op weg waren naar hun nesten in de Aradena kloof. We zagen en hoorden ze boven ons vliegen. Boven op de berg zagen we dat er een nieuwe asfaltweg was aangelegd, waarlangs je naar de Aradenabrug kon.

Via de kalderimi, het oude voetpad, liepen we naar Anopoli. De wolken werden nu af en toe erg donker, maar het was nog droog. Het laatste stuk over de nieuwe asfaltweg naar het kerkje Agia Eikaterini was behoorlijk steil en wat we al verwachtten gebeurde: het begon te regenen, dikke druppelen en het begon ook harder te waaien. Op het laatste stukje over het smalle paadje naar de kerk werden we echt nat. Tegenover het kerkje was een overdekte ruimte waar we konden schuilen. Hier lag een Griekse vlag en nog een aantal attributen van een viering.

Na een kwartiertje was het weer droog, maar nog erg bewolkt en koud. Het was intussen al bijna 17.00 uur en we moesten nog 700 meter naar beneden lopen, dus na wat water en eten, op weg naar beneden.

schuilen bij het kerkje

nu nog 700 meter bergaf

De wolken waren nu zo grijs en zo laag dat we maar een paar meter voor ons uit konden zien.

Arno liep voorop en af en toe zag ik hem niet eens zien. Na een half uurtje hadden we de grijze wolken al achter ons gelaten en zagen we diep beneden ons Loutro in de zon liggen.

Wat was het nog ver en wat waren mijn benen moe... We wilden een kleine wandeling maken, maar er ging iets mis. Ik had het gevoel dat mijn benen gekrompen waren ik had moeite om van de hogere stenen naar beneden te stappen.

Toen we om 18.15 uur bij Kri Kri aankwamen had ik weer erg vette knieën. Een lekkere douche deed wonderen en tijdens het eten bij Limani heb ik lekker mijn benen op de stoel tegenover ons gelegd. Het was weer ouderwets gezellig bij Kostas

Vrijdag 16 september

's Nachts werden we wakker van regen, regen en regen en onweer. We stonden vroeg op, want we zouden met de 1^e boot naar Chora Sfakion gaan. Toen ik op ons balkon stond zag ik iedereen al druk bezig op het terras, vegen en sproeien. Het had 's nachts zo hard geregend dat veel modder, stenen en troep van de bergen achter Loutro de terrassen op gestroomd was.

Op een terras aan de hotelkant waren zelfs 2 zonneschermen kapot gegaan door het vele water dat er op terecht kwam. Vasili bracht ons ontbijt en maakte al een grapje: jullie moeten blijven, jullie kunnen niet weg het weer is te slecht. De zon scheen wel af en toe door de wolken, maar sommige wolken zagen er erg dreigend uit.

Iedereen was druk bezig op de terrassen. Ook Nikos van taverne Limani was bezig. Arno hoorde hem een paar dagen geleden zeggen: "Why use muscles when you have brains." Dit zei hij toen hij bezig was om het zonnescherm te laten zakken, niet draaiend met de slinger, maar met een boormachine!!!

Na het ontbijt namen we afscheid van Nikos, betaalden de rekening, ook die van de kamer van Ivan die hij gebruikte tijdens zijn wandeltocht rond Kreta en liepen naar de veerboot. Het werd steeds bewolkter en op de boot begon het zelfs te spetteren.

We zagen in de reddingsboot aan boord dat het echt veel geregend had: er stond zeker 30 centimeter water in. Voordat we van boord stapten namen we afscheid van Vasili, hij ging snel geld pinnen en toen direct met de boot weer terug naar Loutro. In Loutro was nog steeds geen pinautomaat.

In Chora Sfakion moesten we een uur wachten op de bus naar Vrisses: tijd voor koffie. We mochten onze rugzakken in het kleine winkeltje zetten. Het was intussen hard gaan regenen, maar we zaten lekker droog.

Om 11.00 uur vertrok de bus. De chauffeur had zijn dag niet vandaag, hij was erg nukkig. We waren bijna boven in de bergen toen het steeds harder ging regenen en al snel reden we in de wolken.

De chauffeur had duidelijk moeite met rijden onder deze weersomstandigheden, hij werd steeds roder en ging steeds meer zweten. Nu was het ook geen pretje, allemaal rotsblokken en stenen op de rijbaan en toeristen op de weg die nog nooit in de regen op Kreta hadden gereden. De busschauffeur gebruikte ook geen bergrem, dus we remden steeds erg plotseling.

In Imbros stapten mensen uit de bus om naar de Imbroskloof te gaan, zij hadden de regenjassen aan. De plaatselijke bevolking had zelfs dikke truien aan.

Met wat vertraging kwamen we aan in Vrisses. Dankzij een paar toeristen die Arno met zijn katsoena hadden gezien, kon Arno nog op het nippertje zijn katsoena uit de bus halen.

Veel leerlingen van de middelbare school zaten weer bij het kafenion/café/busstation. We hebben snel een kaartje gekocht, want de bus naar Rethymnon stond er al. Maar de bus reed gewoon weg zonder nog passagiers in te laten stappen. Sifis stond ook op de bus te wachten en hij vertelde dat de chauffeur geen zin had om schoolkinderen mee te nemen, het waren er waarschijnlijk te veel. We zijn toen maar weer het kafenion ingelopen, een heerlijke café elliniko gedronken en even de krant gelezen.

Intussen was het weer opgeknapt, het was weer droog en zonnig. Om 13.00 uur kwam de bus en nu mochten we wel mee. Na 10 minuten stapten we in Georgioupolis uit. We namen

afscheid van Sifis en vertelden dat we een auto gingen huren en dat we over 5 dagen terug zouden zijn in onze studio. Hij zou het tegen zijn moeder Nikki zeggen.

Bij Ethon huurden we een Citroen C3 en hierna hebben we nog even boodschappen gedaan en even onze email gekeken in het internet café. Het was erg druk in Georgioupolis. Een Engels echtpaar vroeg ons of wij ergens een kamer te huur wisten in de buurt. Zij kwamen al jaren in Georgioupolis, maar hadden het hier nog nooit zo druk gezien. Rondom het plein in het centrum van het dorp was het ook erg chaotisch, zoveel verkeer en zoveel mensen.

We vertrokken in ons rode autootje in de richting van Kefalas en via Plaka en Kalives reden we naar het westen. We wilden de zon zien ondergaan in Fallasarna. Bij een familie-taverne bij Platanos hebben we heerlijk gegeten en de zon was al onder toen we hier wegreden. We hebben nog gezocht naar een plaats om te overnachten, maar toen we niets vonden hebben we bij Fallasarna de auto geparkeerd en zijn we gaan slapen in de auto.

Zaterdag 17 september

De volgende ochtend zagen we dat we omringd waren door een aantal appartementencomplexen. Dit hadden we de vorige avond helemaal niet gezien. Na een ontbijtje reden we naar het zuiden. Onderweg kwamen we alleen maar schapen en geiten tegen.

Chrisoskalitissa

We wilden het klooster met de gouden trede, Chrisoskalitissa bezoeken. Het klooster bij Elafonissi, waar nog 1 monnik woont en werkt. Het klooster was vanuit de verte al goed te zien. We parkeerden de auto en liepen naar het klooster. Net voorbij de ingang was een ruimte waar je onder andere ikonen en zelfgemaakte, geknoopte, zwarte armbandjes kon kopen. Arno heeft hier eentje gekocht.

de "Pope"

Via de trappen liepen we verder naar de kerk. Op een bordje bij de kerk stond geschreven dat de kerk open was, maar de deur was op slot.

Toen Arno aan de verkoper beneden bij de ingang vroeg wanneer de kerk openging, antwoordde de man dat we aan de "pope" moesten vragen of hij de kerkdeur open wilde doen. De "pope" was wel ergens bij het klooster.

Nu stond er wel een grote zak onder een boom, gevuld met bladeren, hier was dus wel iemand bezig geweest, maar er was niemand te zien. Na wat zoekwerk vond Arno de "pope" achter het gebouw. Toen Arno hem vroeg wanneer de kerk openging antwoordde de "pope" dat hij eerst de geiten ging voeren en dat de kerk misschien om 12 uur open ging, of niet.

Wij besloten terug te lopen naar de auto. Bij de verkoper vertelde Arno dat hij de "pope" gevraagd had maar dat de kerk voorlopig niet open ging. De verkoper legde uit dat de "pope" vaak wat wispelturig en lastig was en waarschijnlijk geen zin had om de kerk open te doen.

Elafonissi

We zijn doorgereden naar Elafonissi. Het was al behoorlijk warm en op de parkeerplaats bij het strand was het druk. Het was heerlijk warm water, niet diep, met koraalzand, mooi rood van kleur. We liepen naar het (schier)eiland, een beschermd natuurgebied. Daar heb ik heerlijk gesparteld, voor zwemmen was het te ondiep en er lagen ook veel grote rotsen in het ondiepe water.

Arno was zelfs een keer zo fanatiek aan het zwemmen dat hij niet in de gaten had dat er rotsen in het water lagen. Hij had een paar behoorlijke schrammen op zijn rug. Op het strand waren mooie steentjes en schelpjes.

In de loop van de middag vertrokken we vanaf het overvolle parkeerterrein en reden we weer naar het noorden, langs het klooster in de richting van Elos. Hier werden we bijna bij een taverne naar binnen getrokken, maar het eten was heerlijk.

Verder naar het noorden reden we door de tunnel bij Topolia en zijn we nog even gestopt bij Polirinia, een oud dorp met opgravingen. Toen het donker werd reden we verder naar de kust en gingen we op zoek naar een kamer. In twee kustplaatjes hadden ze alleen maar dure, vieze kamers.

Op internet had ik gezien dat voorbij het vissersplaatsje Kolimbari een appartementencomplex was met de naam Karmi, in het dorpje Skoutelonas. In eerste instantie konden we het niet vinden maar na even vragen bij een terras bleek we er vlakbij waren. Het bord met de naam aan de gevel was niet verlicht. Hier hadden ze een kamer voor ons voor € 18,- per nacht. En wat voor kamer: met badkamer, wc, wastafel, keukenblok, balkon, 2-persoonsbed, 1-persoonsbed en t.v. Buiten in de tuin was nog een zwembad. Gewoon super!

Zondag 18 september

Na het ontbijt vertrokken we naar het zuiden naar Topolia om de kloof te lopen (bij de tunnel) Eerst bezochten we de Agia Sofia grot met stalactieten en stalagmieten en een oud kerkje.

Bij de taverne halverwege de lange trap hebben we een omelet gegeten en heb ik Arno gefotografeerd met de man in klederdracht. Deze man deed dit dagelijks, het ging bijna professioneel.

kloof

In de taverne in Koutsomatados wees de eigenaar ons de weg naar de Topolia kloof, maar de kloof was niet zo bijzonder, veel takken en zelfs bomen in de rivierbedding. We zagen vanuit de kloof nog een keer de Agia Sofia. We zijn toen de kloof weer uitgelopen en hebben een wandeling uit het "Sunflower wandelboekje" gemaakt, van Koutsomatados naar Mouri. Dit was een mooie wandeling, met veel schaduw in het begin en met mooie uitzichten.

Bij het kerkje Agios Athanasios zijn we even gestopt. Hier stonden veel voederbakken voor de geiten, het leek wel alsof de geiten hier woonden. We hebben hier een kaarsje gebrand voor Arno's jongste broer. Omdat de hele wandelroute naar Mouri en Katohori te lang zou zijn, zijn we weer via dezelfde weg teruggelopen.

Bij de taverne Panorama in Koutsomatados hebben we de lekkerste café elliniko en frappé ooit gedronken. Bij deze taverne worden ook kamers verhuurd.

de grot vanaf de kloof

wandeling naar Mouri

Milia

Hierna zijn we een eindje naar het zuiden gereden om naar het dorp Milia te gaan. Dit stond duidelijk aangegeven met houten bordjes.

De weg er naar toe was behoorlijk steil bergop, maar het was een nieuwe asfaltweg en best wel breed. Dus het viel mee. Ik had echter te snel gejuicht, de weg werd steeds slechter en ook nog smaller. Op een plek in een bocht was zelfs een stuk asfalt afgebrokkeld aan de zijkant (aan de dalkant). Net toen ik tegen Arno zei: "stel je voor dat er een tegenligger aankomt", kwam er een tegenligger aan en wij reden aan de dalkant, natuurlijk. Een hartgrondig NEE kon ik niet binnenhouden. Gelukkig ging het goed, maar ik vond het maar niks.

Milia

Aan de andere kant van de berg reden we bergafwaarts naar Milia in het dal. De auto hebben we op de parkeerplaats gezet en we zijn het dorp ingelopen. Op de borden bij de ingang van het dorp worden de bezoekers verzocht de privacy van de bewoners te respecteren (niet door ramen gluren etc.) Wij zagen bij de huizen niemand. Alleen in de taverne waren mensen met de voorbereidingen van het eten bezig.

Het dorp is helemaal zelfsupporting, een aantal uren per dag is er stroom, opgewekt door de zonnepanelen, er is vers bronwater en men heeft een eigen moestuin. Maar verder is er helemaal niets.

De oude huizen zijn mooi gerenoveerd en zien er prachtig uit, mooie dikke stenen muren en het is er rustig! Op de terugweg vanaf Milia kwamen we gelukkig niemand tegen en al gauw waren we weer op de terugweg naar Karmi.

Maandag 19 september

Omalos hoogvlakte

's Morgens vroeg vertrokken we naar de Omalos hoogvlakte. Een mooie rit over goede wegen, alleen het laatste stuk was wat minder. Men was met de weg bezig en op sommige stukken reed je gewoon over het grind en moest je grote kuilen omzeilen.

We zijn doorgereden tot aan het begin van de Samariakloof en hier hebben we de auto geparkeerd, de wandelschoenen aangetrokken en even gekeken bij het begin van de kloof.

Omalos hoogvlakte

op weg naar Kallergi

de herdershut bij de Kallergihut

Samaria kloof

Wij gingen op zoek naar het begin van het pad naar de berghut Kallergi, ons doel van vandaag. Dit pad was een smal geitenpaadje met rode stippen gemarkeerd en behoorlijk steil bergopwaarts. We hadden een mooi uitzicht op de hoogvlakte.

Het pad eindigde bij een hek en hier kwamen we uit op het brede grindpad naar de hut. Hierlangs reden ook auto's (vooral 4WD en pick-ups) naar boven. Er lagen veel grote stenen op het pad, je moest wel kijken waar je liep. In een bocht in de weg zagen we aan de rechterkant blauwe stippen, maar we hadden geen idee waar dat pad naar toe ging. Het was ook een smal pad en voor zover we konden zien behoorlijk steil de berg op. We zijn maar op het brede pad gebleven.

Kallergi berghut

In een van de laatste bochten stond een kleine personenauto geparkeerd en we vroegen ons af hoe deze heelhuids boven was gekomen en of hij ook weer naar beneden moest. Boven bij de koumos (herdershut) hadden we een prachtig uitzicht. Vlak voor de Kallergi berghut was een bijzondere wc gebouwd, met een natuurlijke afvoer.

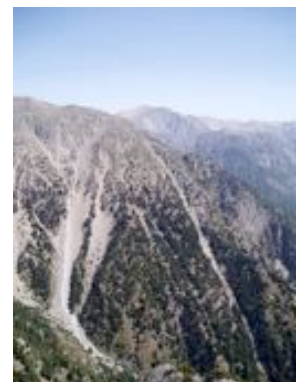
de Omalos hoogvlakte

Samaria kloof

gieren

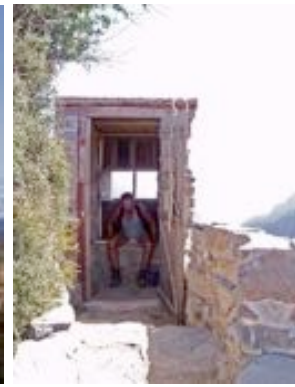
Samaria kloof

even pauze bij de berghut

de bijzondere wc

Kallergi

Bij de hut stonden 2 auto's geparkeerd van alpinisten en binnen in de hut en op de bank voor de hut in de schaduw lagen mensen te slapen (uit te rusten). Nadat we foto's hebben gemaakt hebben we lekker in de schaduw tegen de hut aan gegeten en heerlijke koele cola gedronken. Ook heb ik even mijn voeten gelucht en mijn sokken in de zon gedroogd. Dit was echt even nodig.

Op weg naar beneden hebben we geprobeerd via het pad met de blauwe stippen te lopen, maar dit gaven we al snel op, de stippen waren niet te zien en er was vrijwel geen pad. Via het brede pad zijn we verder naar beneden gelopen. De eigenaar van de kleine personenauto was ook boven in de hut en hij liep voor ons uit naar zijn auto (in de brandende zon). Hij haalde de stenen voor de wielen weg, de zonneschermen achter de ramen vandaan en startte de auto: hij wilde echt naar beneden rijden. Hij reed heel voorzichtig en nog langzamer dan stapvoets reed hij ons voorbij.

Bij de ingang van de Samariakloof hebben we nog even genoten van het uitzicht en van de muziek van de lyraspeler. Het was intussen 16.00 uur en de kloof was gesloten.

Op de terug weg reden we langs de taverne waar we 's morgens gegeten hadden en daar stonden 2 dames midden op de weg te zwaaien. Arno stopte en een van de dames vroeg of ze met ons mee konden rijden naar het eerste dorpje. Natuurlijk konden ze dat. We hebben een beetje ruimte gemaakt op de achterbank en de dames konden instappen.

De jonge dame sprak een beetje Engels en vertelde dat ze de hele dag gewerkt hadden en nu weer naar huis moesten. We vroegen ons af wat voor werk ze hadden gedaan, het leek wel alsof ze in een stal hadden gewerkt en de lucht hadden meegenomen.

Ik vroeg mij af welk dichtstbijzijnde dorp ze bedoelde. Het eerste dorp was ruim 10 kilometer verder. Bij een driesprong moesten we kiezen: linksaf naar Chania, 24 kilometer, of rechtsaf naar Chania 26 kilometer. Terwijl we stilstonden was de oudere dame al uitgestapt en probeerde bij de jeep achter ons een lift te krijgen. Zij moest rechtsaf, naar Lakki. De jonge dame wilde hier ook wel uitstappen, maar als we linksaf sloegen kwamen we door het dorp Karanos en mochten we haar in het centrum afzetten.

In het dorp, bij het kafenion stapte ze uit en wij reden verder naar Chania. Wel hebben we eerst even de ramen wijd open gedaan om te luchten. Het was een mooie rit via Skines en Alikianos weer naar Skoutelonas.

Dinsdag 20 september

Vandaag wilden we naar Chania, naar de Hallen, om een komboloi voor een neef te laten maken. We hadden gehoord dat daar een winkeltje was waar je een komboloi kon laten maken met kralen/stenen naar keuze.

In de Hallen was veel veranderd, veel winkels met hetzelfde, vooral toeristische dingen. We hebben een mooie blauwe komboloi laten maken en bij een internetcafé nog even onze email gekeken: Arno heeft op 26 september een sollicitatiegesprek!!! Dan zijn we nog op Kreta, want we vertrekken pas 's avonds om 20.20 uur!!!

Afrata

Toen we weer terug waren in Skoutelonas hebben we de wandelschoenen aangetrokken en de rugzak gepakt voor een wandeling naar Afrata, op het schiereiland Rodopos. Bij de telefooncel naast de kerk heeft Arno geprobeerd zijn contactpersoon voor de sollicitatie te bellen, maar hij kreeg geen contact. In Loutro deed de telefoonkaart het ook al niet, terwijl in Georgioupolis het zonder problemen lukte om te bellen. Nu was dit wel een collect-call gesprek. Hij zou het later die middag nog wel eens proberen.

We liepen langs het klooster Gonia en de Orthodoxe Academie van Kreta bergopwaarts. Onderweg hadden we een mooi uitzicht op de kust van Kolimbari en het haventje. We zagen een grote groep witte vogels. We dachten dat het flamingo's waren.

de taverne in Afrata

Agia Barbara kapelletje

even sollicitatiegesprek verzetten

witte vogels

In een van de bochten van de asfaltweg stond een mooie iconostase, een grote, mooi wit en blauw. Tot onze verbazing bleek er boven het deurtje Agia Barbara te staan. Hier moest ik dus op de foto, want mijn naam, Baukje, is in het Grieks niet uit te spreken, dus op Kreta heet ik Barbara.

Eindelijk waren we aan de top van de heuvel en ging de weg landinwaarts, hier zagen we dat we een stuk weg hadden kunnen afsnijden. Langs mooie olijfboomgaarden met volle olijfbomen kwamen we in het gehucht Afrata. Bij de linker van de twee tavernes zijn we op het terras neergeploft en hebben we cola en yoghurt besteld. Voor de taverne was een telefooncel en daar heeft Arno nog eens geprobeerd te bellen. Het lukte nu wel en Arno kon zijn sollicitatiegesprek verzetten naar een andere datum.

Hierna zijn we verder gelopen in de richting van Astratigos en Aspra Nera. Volgens ons "Sunflowerboekje" was er een weggetje door het dal, maar wij konden het niet vinden en zijn toen maar via de asfaltweg verdergelopen. Mooie uitzichten, weinig mensen. In een dal links naast de weg zagen we iemand lopen met een geweer. Wij liepen aan de rechterkant van de weg en dat was maar goed ook, want hij begon toch te schieten: en het was niet eens een feestdag. Wij zagen ook geen dieren, vogels of zo, waarop hij kon schieten.

Het was een behoorlijk lange wandeling geworden en we waren blij dat we Karmi weer zagen. Toen we de hal inliepen was Kostas net bezig met het inschenken van een glaasje raki. Hij nodigde ons uit mee te doen en natuurlijk zeg je dan: "Ja ,gezellig". We hebben gelijk 2 flessen heerlijke raki besteld. Hierna snel gedouchet, want het was al laat, en toen naar de taverne van de buren gelopen om te gaan eten. Hier kregen we veel moussaka en nog veel meer pastitio. We waren bijna de enige gasten in de grote ruimte. Het eten was erg lekker, maar zo veel dat Arno zelfs voor de patatten bedankte. Toen we bijna klaar waren met eten vloog er plotseling een beest tegen het plastic raam van de partytent: het was een kakkerlak. Toen had ik echt genoeg gehad en wilde ik weg.

Woensdag 21 september

Ruim voor 7.30 uur, de tijd dat de wekker zou aflopen, was ik al wakker en heb ik de t.v. aangezet en heb ik mij alle Griekse kranten laten voorlezen. Hierna hebben we onze spullen ingepakt, ontbeten en de rekening betaald. We kregen de 3 liter raki mee en ook nog een grote fles huiswijn als cadeautje.

We gingen op weg naar Chania, naar het Amberhuis. Hier hebben we prachtige komboloi 's gezien, zo veel en sommige zo duur!!!

Hierna vertrokken we naar Georgioupolis. Onderweg hebben we Nikki gebeld en gezegd dat we deze avond al zouden komen i.p.v. vrijdag of zaterdag. Dat was prima, want dan kon Arno gelijk 's avonds meehelpen druiven persen. Gianni zou om 19.00 uur beginnen.

Arkadi klooster

Wij zijn doorgereden naar Arkadi om het klooster te bezoeken. Bij de auto hebben we ons wel even omgekleed, want je mag niet met blote schouders en blote knieën naar binnen. Arno heeft hier in het winkeltje nog een zwart armbandje met knopen gekocht. Het was een mooi klooster met een mooie kerk en een indrukwekkende geschiedenis.

het Arkadiklooster

Toen we terug waren bij Joanna apartments zagen we dat we de hoekstudio hadden, met uitzicht op het westen. We konden de schapen en geiten op de “farma” (boerderij) en de nieuwe villa van de familie, 700 meter verderop nu goed zien. Toen we daar 's avonds aankwamen stond de vrachtwagen van Giannis al klaar met kratten vol blauwe druiven. Achterop de vrachtwagen stond een grote plastic bak met daarboven een grote “pers”. Hierin werden de druiven gegooid en het sap stroomde in de bak. Ook zoon Sifis hielp mee.

Nikki liet ons wijn proeven die ze gebruikt hadden om het huis in te zegenen, zo lekker! Een neef van Giannis uit Chicago was er ook. Hij, Georgios, was bij zijn 82-jarige moeder, Kalliopi, in Mathes op bezoek. Wat dingen repareren aan haar huis etc. Hij was in Mathes opgegroeid, maar als 12-jarige jongen met zijn ouders vertrokken naar Amerika. Zijn moeder is na de dood van zijn vader weer teruggegaan naar haar huis in Mathes. Toen wisten we nog niet dat wij in 2010 naast Kalliopi in Mathes zouden wonen.

Arno kreeg van Gianni een imkerhelm, een rookpot en druivensuiker om de bijen te voeren. Arno liep naar de bijenkasten en zou dit echt gaan doen.

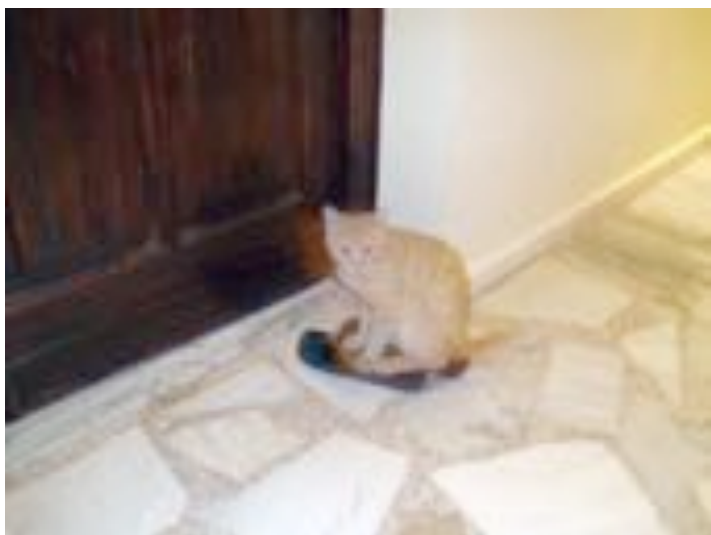
Iedereen was verbaasd dat hij dat durfde en waarschuwde hem dat hij voorzichtig moest zijn. De neef van Gianni vertelde dat hij erg rustig moest blijven als de bijen op hem gingen zitten en dat er dan niets gebeurde. Arno kreeg de bijenkasten niet open en kwam terug. Gianni ging samen met Arno naar de bijen en toen lukte het wel.

Donderdag 22 september

We hoorden van Nikky dat Giannis tot 2.00 uur bezig was geweest met de wijn, maar nu was het klaar. De druivenpulp die overgebleven is had hij in grote olijventonnen (eerst een grote plastic zak er in) gedaan en dit bleef tot eind oktober (een maand) staan en dan namen ze de tonnen mee naar Askifou, waar de moeder en broer van Nikky wonen en daar gingen ze dan tsikoudia, raki stoken.

Vrijdag 23 september

Op de terugweg vanaf het strand waren er donkere wolken en een paar spetters op de terugweg van het strand. Met de handdoek boven ons hoofd op blote voeten staken we de straat over.

Ik heb bij het oversteken niet goed om heen gekeken, want dan had ik hem wel gezien... de rode kater die af en toe bij ons op bezoek kwam.

Ik had hem al een beetje gemist, maar nog niets tegen Arno gezegd. 's Avonds kwam hij vaak bij ons op het balkon. Toen ik tegen Arno zei dat ik hem al een tijdje niet had gezien, vertelde Arno dat we hem nooit meer zouden zien... Hij was aangereden en lag aan de kant van de weg...

Zondag 25 september

Op de terugweg vanaf het strand werd het weer erg bewolkt. Op het veld naast onze studio was een schaap ontsnapt en even later zagen we ook een jonge geit er vandoor gaan. Arno heeft de afrastering een beetje gerenoveerd en de dieren weer teruggebracht. Net op tijd, want het begon te regenen, en hoe...

Tussen de buien door ging ik nog even bij Nikki op de farma kijken bij de dieren en terwijl ik terugliep was het al bijna donker. Mijn schoenen zagen er niet uit. In een plasje voor onze studio heb ik even lekker staan stampen om mijn schoenen een beetje schoon te krijgen.

Maandag 26 september

Na de lunch hebben we onze spullen verzameld en namen we afscheid van Niky en de kids. Met de bus van 16.20 uur reisden we naar Chania genomen en bij het busstation namen we een taxi naar het vliegveld. (Er ging toen nog geen bus naar het vliegveld)

Op het vliegveld hebben we nog even buiten in zonnetje gezeten, met een lekker ijsje. Na het inchecken moesten we iets langer op het vliegtuig wachten Hij had vertraging en zou pas om 21.00 uur vertrekken. Om 1.00 uur landden we in Amsterdam. Onze zoon kwam net Schiphol binnen lopen en reed ons weer naar huis. Om 7.00 uur zou de wekker weer aflopen en was het gedaan met de vakantie: aan het werk!

We hadden een super lange vakantie (23 dagen), maar zo laat terugkomen heeft ook zijn nadelen. Mijn eerste werkdag was niet zo'n succes. Ik liep rond als een zombie met het gevoel: "wat doe ik hier". Het kwam vast door de jetlag, een uur tijdsverschil gaat je niet in de koude kleren zitten.

